

или както галено го наричали Личо, се училъ въ родния си градецъ при прочутия на онова време учителъ Найдень Геровъ. По-сетне баща му го изпратилъ въ Пловдивъ да добие по-дълбока наука, а главно, да изучи турски и гръцки езикъ, та да се приготви за „тежъкъ търговецъ“. Стоялъ Любенъ две години въ Пловдивъ, но, вмѣсто турски и гръцки, училъ руски езикъ. Той мразѣлъ още отъ детски години турцитѣ и гърцитѣ, и поради това — за голѣмо огорчение на баща си — не искалъ да си дава трудъ да изучава езицитѣ имъ.

Не тръгнало на Любена и въ търговия, съ която се занимавалъ заедно съ баща си две години. По съвета на неговия учителъ Н. Геровъ, баща му го изпратилъ въ Русия да постъпи въ военно училище. Но и военното училище му се не харесало, та се записалъ въ Московския университетъ. По-край науката младиятъ Каравеловъ се занимавалъ и съ родолюбиви дѣла: пишелъ въ вестници и списания, въ които разказвалъ мжкитѣ и страданията на българския народъ подъ турско иго, за да запознае съ тѣхъ руситѣ. Той толкова много се увлѣкълъ отъ тая народо-полезна работа, щото зарѣзълъ съвсемъ университетската наука и мислѣлъ само, какъ да помогне на поробеното си отечество.

*

Скоро Каравеловъ се сближилъ съ видни руски писатели, изучавалъ тѣхнитѣ съчинения и нѣкои отъ тѣхъ превеждалъ на български. Щѣло му се много да се върне въ България и тамъ да почне да издава вестникъ и да пише книги, за да пробуди своитѣ сънародници, но това било невъзможно, защото знаелъ, че жестоката турска властъ нѣма да